

O viață de transparență

O scurtă plimbare prin centrul unui oraș mare îți oferă ocazia, deloc rară, să-ți încrucișezi pașii cu oamenii străzii. Îți poți vedea dormind pe bănci în parc, așezați pe trotuar în speranța unui bănuș aruncat în cutia de alături, sau împingând cărucioare încărcate cu puștinul lor avut spre o destinație nici de ei ținută. Fiecare poartă povara unei istorii personale, o decepție, o tragedie, o dependență sau un viciu. Dar cine are timp să-ți asculte și cui îi pasă de soarta unor oameni fără speranță, cu fețe încremenite în resemnare?

Este convenabil pentru trecătorul bine îmbrăcat, grăbit la cumpărături, sau alergând spre o afacere promițătoare, faptul că nu-i cunoaște. Pentru un necunoscut nu are obligații. Și dacă totuși, cugetul îi dă ghes la vederea decrepitudinii lor, câțiva bănuși aruncați în pălărie vor fi de ajuns ca să-ți liniștească conștiința.

Spre seară îți vezi târându-și pașii spre locurile de înnoptat, care pe unde se poate aciuă, pe sub poduri și prin clădiri părăsite, ori alte cotloane disponibile. Sărăcia îți expune privirii și-i face vulnerabil. Nu există intimitate pentru ei. Mânăncă, dorm și trăiesc în văzul lumii. Cu cât mai sărac este un om, cu atât mai transparentă devine viața lui pentru ochii lumii.

În contrast cu ei, cu cât mai bogat este cineva, cu atât mai ascuns de ochii lumii și trăiește viața, cu atât mai puștini „semeni” are. Bogăția prin moștenire, industriași, bancheri, politicieni, vedete sportive sau actori, de îndată ce și pot permite, se mută în cartiere cu faimă, sau pe malul oceanului. Trăiesc în izolare, în conace împrejmuite cu ziduri înalte (Proverbe 17:19) și apărate cu cele mai sofisticate sisteme de siguranță. Viața lor este un secret bine păstrat, vânat de revistele de scandal, care plătesc bani grei pentru o simplă fotografie furată intimității lor banale.

Isus S-a identificat mai degrabă cu omul în nevoie. Când unul din cărturari a dorit să-L urmeze, Isus l-a descurajat (sau testat) cu aceste cuvinte: „*Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul*” (Matei 8:20). Isus a ales în mod deliberat debarasarea de obiecte; a dus o viață simplă, fiind mai tot timpul pe drum, propovăduind Evanghelia și făcând bine celor necăjiți, acceptând ospitalitatea unor oameni simpli, mulțumit cu mese frugale și dormind învelit în manta. Isus și-a trăit viața în văzul oamenilor, o viață transparentă, care n-avea nimic de ascuns și

nimic de temut. Rarele clipe de intimitate, reculegere și rugăciune, le petrecea în părtărie cu Tatăl.

Numai un Om decis să nu posedă bunuri pieritoare a putut cere altui om: „*du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer*”. Isus vorbea tânărului bogat despre incompatibilitatea între crucea personală și alte poveri. Niciun om nu poate căra în spate și crucea și desagi doldora plini de bani. Ca o concluzie plină de substanță a întâlnirii cu tânărul bogat, Isus S-a uitat în jurul Lui și, adresându-Se ucenicilor, a zis: „*Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu ceice au avușii!*” (Marcu 10:23). Citind nedumerirea pe fețele lor, a adăugat: „*Fiilor, cât de anevoie este pentru ceice se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!*” Avușiile aduc o falsă încredere, abătând privirile de la Isus spre posesiuni materiale, care pot pecetlui în pierzare soarta unui om ...

Cu camere de luat vederi instalate astăzi peste tot, secretul e tot mai greu de păstrat, iar intimitatea personală a ajuns un lux. Existența umană este expusă unei transparențe nedorite, care sporește suspiciunea, închiderea în sine și duplicitatea. După moartea bunicului, în anii adolescenței mele, ori de câte ori săvârșeam un lucru reprobabil, mă întrebam, „Oare vede bunicul ce fac eu acum?”

În inima noastră știm bine că „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face” - o transparență inevitabilă. La ce ne-ar folosi să ne ascundem?

GELU ARCADIE MURARIU

Pilda robului nemilostiv

(urmăre din pag. 9)

datorită milei divine, trebuie să răspândească aceeași milă, iertându-și frații de credință ori de câte ori aceștia se căiesc de greșelile lor.

Dacă Apostolul Petru ne numește ispravnicii ai harului felurit al lui Dumnezeu (1Pet 4:10), înseamnă că trebuie să administrăm și mila și iertarea pe care le avem de la El.

Înțelegem de aici că trebuie să iertăm așa cum Dumnezeu ne-a iertat pe noi, în caz contrar El va înceta să ne acorde iertarea Sa zilnică. Relația omului cu Biserica și relația sa cu Dumnezeu sunt interdependente. Ceea ce suntem în relația cu semenii reflectă și ceea ce suntem în raport cu Dumnezeu și invers. Se poate spune că relația cu Dumnezeu trebuie să fie sursa și modelul relației cu semenii, iar în funcție de respectarea acestui principiu ambele se vor dezvolta și se vor întrepătrunde armonios. În cazul în care una dintre aceste relații este afectată negativ, cealaltă va avea de suferit în egală măsură.

Prin iertarea de păcate pe care Dumnezeu ne-a acordat-o am intrat în Împărăția Sa, iar prin iertarea pe care le-o acordăm noi altora ne menținem în ea. Este o relație dinamică între cele două iertări, pe care trebuie să o păstrăm neîntinșată, dovedindu-ne (nu căpătându-ne) astfel vrednicia de a sta pentru eternitate atât în prezența lui Dumnezeu, cât și în prezența celorlalți slujbași ai Împărăției.